

Noah Knudsens tale ved åbningsceremonien for World Pride

Taler

Noah Knudsen
Debattør og aktivist

Dato

14. august 2021

Sted

Huset i Magstræde

Omstændigheder

Fedmarkeringer er talers egne, red.

Hejsa! Mit navn er Noah Knudsen, jeg kommer på vegne af Odense Pride, og jeg er kommet for at fortælle om min queer rejse. Så jeg kommer til at tale lidt længere, og jeg kommer til at tale lidt mere om mig selv, men jeg lover, at der er et budskab, så stay with me.

Som sagt er mit navn Noah Knudsen, mine pronominer er han/ham, jeg er 22 år... og jeg kan slet ikke fatte, at jeg står her lige nu. Sådan virkelig ikke. Og godt nok er 'her' et andet sted, end jeg troede, at det ville være, da jeg skrev talen, men altså.

Hvis nogen havde fortalt mig for bare et år siden, at jeg ville stå og holde tale til åbningsceremonien til Huset til World Pride, havde jeg på ingen måde troet dem. For slet ikke at tale om, hvis nogen havde fortalt mig det for tre år siden. Fordi for bare tre år siden, var jeg en helt anden person.

Og det lyder mere dramatisk, end det måske faktisk er. Vi udvikler os alle sammen, vi vokser alle sammen op. Hvis nogen sagde til mig "Jamen jeg er præcis den samme, som jeg var som 19-årig", når de er 22 år, ville jeg nok være en lillebitte smule bekymret. Men min udvikling er nok alligevel lidt mere anderledes, lidt mere queer, end hvad cis- og heteronormative verden er vant til. Jeg er sikker på, at mange af jer kan relatere. Fordi hvor den cis- og heteronormative verden er vant til at piger vokser op til kvinder, og drenge vokser op til mænd, og så er der selvfølgelig ingen andre varianter af køn i deres

øjne, så voksede jeg op fra pige til mand.

Det kunne man heller ikke have fortalt mig for tre år siden. Nej, for tre år siden i sommeren 2018 var jeg overbevist om, at jeg var en cis hetero pige, der skulle vokse op til at blive en cis hetero kvinde og gifte sig med en cis hetero mandlig kæreste, og vi ville få to børn, en dreng og en pige, dejligt binært, i et overmiddelklasseshjem... det kan I så se ikke skete. Nej, jeg voksede op til at være en biseksuel trans mand i et polyamorøs queerplatonisk forhold med en skøn aromantisk asekuel kvinde. Men vi vil nu stadig godt have to børn.

Men hvordan i alverden endte jeg så her? Jo, ser I, jeg var måske ikke helt så overbevist igen dengang i sommeren 2018. Jeg *lod* som om, at jeg var overbevist overfor alle, endda for mig selv, for det var en del nemmere end at indrømme, hvad jeg i virkeligheden ønskede. Hvem jeg i virkeligheden var.

Så jeg gik rundt og tænkte, at jeg har det sgu egentlig meget godt. Joh, altså jeg følte mig forkert og akavet og ubehagelig tilpas, men det var jo mine levestandarder. Det var normen for mig. Så var det en del nemmere bare at skubbe de ubehagelige følelser til side og ikke tænke på dem.

Indtil jeg en dag i efteråret 2018 ikke kunne skubbe det til side længere. Det var dagen før min 20-års fødselsdag, og jeg skulle overnatte hos mine forældre. Jeg havde glemt nattøj, så jeg lånte min tvillingebrors t-shirt. Dengang havde jeg hår cirka hertil, hvilket var kort i forhold til at jeg gennem hele min ungdom havde haft rigtig langt hår. Og da jeg skulle til at sove, og jeg skulle ud på badeværelset, og jeg så mig selv i spejlet, der så jeg ham. Fyren, jeg havde flygtet fra hele mit liv. Jeg så mig selv.

De fleste transkønnede, jeg har snakket med, har givet mig ret i, at det at skulle finde ud af sin kønsidentitet til en vis grad kan minde om en sorgproces. Jeg er sikker på, at nogen af jer, hvis ikke de fleste af jer, er enige. For selvom man selvfølgelig i sit hjerte og sjæl er den samme person, så er der stadig ting, man giver slip på, når man indser, at man er transkønnet. Om det er sit gamle navn

og pronominer, om det er ens tidligere fysiske ydre, om det er ens netværk taget i form af ens familie eller venner. Ja, vi oplever nok alle i hvert fald at miste en del af vores tidligere syn på os selv og vores identitet.

Vi kender alle sammen de fem stadier af sorg – benægtelse, vrede, forhandling, depression og til sidst accept. Det er den sorgproces, jeg snakker om. Og selvfølgelig, sorgprocessen er anderledes for alle. Der er nogle, der bytter rundt på stadierne, der er nogle, der er længere i nogle stadier end andre, og der er nogen, der springer direkte til accept. Men jeg tror, at alle til en vis grad skal igennem den her sorgproces.

Det skulle jeg i hvert fald. Så da jeg så mig selv i spejlet og så mig selv for første gang, startede jeg min queer rejse, og den startede jeg med sorgprocessen.

Det første stadie var benægtelse – ”Jeg kan ikke være transkønnet. Jeg er for feminin til at være en mand. Jeg er for lav til at være en mand. Jeg kan godt lide de der pigeting som pink og at spille sims. Og jeg kan bestemt ikke lide de der mandeting som at drikke bajer og spille fodbold, eller hvad det nu er, de går rundt og laver.” Det var alle sammen glimrende argumenter selvfølgelig, men ingen af dem kunne fjerne den dysfori, der forfulgte mig.

Så derfor kom vreden – vreden over mine forældre, der ikke omgående accepterede mig. Vreden over mine venner, der ikke omgående lærte mine pronominer. Vreden over mig selv, over at jeg ikke bare kunne finde ud af min identitet. Og værst af alt var vreden på universet, over at den havde givet mig den her byrde. Til en vis grad kunne jeg egentlig godt lide vreden. Den gav mig noget power. Det var også den her vrede, der oprindeligt fik mig til at tale om transkønnethed og queer issues, men det kommer vi ind på senere.

Men vreden var drænende, og vreden kunne ikke gøre mig ciskønnet, så næste stadie var forhandling. Som for eksempel: ”Jeg kan godt forblive pige, og så skifter jeg bare til et unisex navn”... Og derfor valgte jeg navnet Noah. Eller: ”Hvis nu jeg ikke behøvede at komme på hormoner”. Ikke at jeg siger, at

transkønnede personer generelt behøver hormoner, men det behøvede jeg, selvom jeg prøvede at forhandle mig ud af det. Og så den bedste, det var: ”Hvis nu jeg lader, som om jeg var en pige, og så kan jeg være en dreng i weekenderne.”... Det fungerede ikke. Jeg kunne ikke forhandle mig ud af min kønsidentitet, lige meget hvor meget jeg prøvede.

Og da jeg indså det, ramte depressionsstadiet. Det var det hårdeste stadie. Vi kan nok alle være enige om, at det ikke er sjovt at være depressiv. Jeg var i det her sted, hvor jeg havde mistet min familie kæreste, min lejlighed, mine fremtidsplaner, ja, jeg følte egentlig også, at jeg havde mistet en del af mig selv. Jeg var i det her limbo i at være fanget i et ubehageligt sted, og ikke turde tage skridtet videre. Jeg kunne simpelthen ikke acceptere, at det her skulle være mit liv.

Indtil jeg så en dag kunne acceptere det. Det sidste stadie i sorgprocessen: Accept. For mig handlede det om at acceptere mine omgivelser at acceptere mig selv. Jo, det var da pissetræls, at jeg ikke bare kunne vokse op til at være en cis hetero kvinde, der kunne gifte mig med min cis hetero mandekæreste. Men jeg var mig selv, og det var det vigtigste.

Det er så her, at sorgprocessen ender. Men processen i at acceptere sin kønsidentitet ender faktisk ikke her, eller det gjorde det i hvert fald ikke for mig. Nej, for mig, og for andre trans personer, som jeg har snakket med, har der været ét ekstra stadie, og det er det vigtigste stadie af dem alle: Eufori.

Det er det stadie, jeg lever i i dag. Jo, selvfølgelig, livet kan være hårdt, og det kan være drænende, og det kan være stressende, og jeg lever ikke i eufori hvert sekund hver dag. Men når jeg er sammen med mennesker, og de kalder mig Noah og han/ham? Der mærker jeg det. Og når jeg kan kramme min partner og kramme hende helt ind til min brystkasse? Der mærker jeg det. Og når jeg ser mig selv i spejlet, og jeg ser den mand jeg endelig tør være? Der mærker jeg det.

Det var så her, at man skulle tro, at min queerrejse ender. Men ens queerrejse

ender jo egentlig aldrig. Selvfølgelig ser ens queerrejse anderledes ud for alle; jeg tror ikke, at man kan finde to personer, hvis queerrejser er 100% ens. Så derfor vil jeg gerne spørge: Hvad er *din* queerrejse? Hvad handler den om? Hvad er *dit* queer narrativ?

For mig startede det narrativ tilbage i vredestadiet i sorgprocessen. Eller teknisk set startede det allerede før, at jeg overhovedet indså, at jeg var transkønnet, fordi jeg var #Ally. Jeg kendte ikke mange i queermiljøet, men jeg følte mig alligevel draget til det – hvorfor mon – og gjorde mit bedste for at støtte op om det på trods af, at jeg ikke rigtigt havde ressourcerne eller redskaberne til virkelig at deltage i kampen om queer-rettigheder.

Men så i vredestadiet, begyndte jeg at snakke med flere queermennesker og komme mere ind i queermiljøet. Jeg begyndte at lære om de her issues, som de og egentlig også jeg oplevede. Jeg lærte ikke kun om den diskrimination, jeg kan opleve som en biseksuel binær trans mand. Jeg lærte også om non-binær diskrimination, aseksuel diskrimination, homoseksuel diskrimination. Og jo mere, jeg lærte, jo vredere blev jeg. Og den vrede gav mig power. Power til at tale om det. I starten havde jeg ikke en særlig stor platform, så det handlede mest om at fortælle mine ikke-queer venner om situationen, skændes med familiemedlemmer over middagsbordet og svare på dumme Facebook-kommentarer under TV2's nyhedsopslag. Hvilket selvfølgelig også alle sammen er vigtige ting at gøre, fordi hellere italesætte det i disse situationer end slet ikke at italesætte det.

Selv da jeg kom ud af vredestadiet, blev vreden med mig. Den er der godt nok ikke i lige så kraftig en grad, men jeg mærker stadig vreden, når jeg snakker om queer issues. Og jeg mærker stadig poweren, der kommer med den.

Den power delte en gruppe andre unge, queer og allierede, da der i 2020 blev oprettet en queergruppe i SUF Odense. I den gruppe kom det hurtigt på tale, at det var for dårligt, at Odense ikke havde sin egen Pride, på trods af at det er en af de største byer i Danmark. Jeg var så en af de personer, der slog en knyttet næve ned i bordet og sagde "Jeg vil have en Pride!"... og så droppede jeg ud af

gruppen. Ikke på grund af noget i gruppen, jeg havde bare nogle personlige ting, der kom i vejen. Men *så* i efteråret 2020 skrev min gode ven, som også er kassere i Odense Pride 2021, Gustav Nielsen, til mig og spurgte: ”Er du stadig interesseret i at lave den Pride der?” Og det kunne jeg kun svare ja til.

Og så satte vi – altså denne her unge gruppe – os til at lave Odenses første Pride, og kort tid efter blev vores forening dannet. Vi var bare en lille gruppe på omtrent 8-10 unge mennesker, queer og allierede, som stort set ingen erfaring havde med at lave events, så jeg vil være ærlig at sige, at det var virkelig overvældende. Men vi havde poweren, og vi havde viljestyrken, og vi havde hinanden. Vores individuelle queerrejser havde ført os sammen til ét fælles mål, som vi alle sammen ville kæmpe hårdt og længe for. Og da vi stod til Odense Pride 2021, og vi så udover eventet, hvor der var 800 til 1000 deltagere – det var vores første Pride, vil jeg lige sige – og en god stemning og et endnu vigtigere budskab, vidste vi, at det havde været det hele værd.

En af mine venner kom op til mig i løbet af Odense Pride 2021. Hun er i begyndelsen af sin egen queerrejse, og da hun kom op til mig, krammede hun mig grædende og sagde: ”Tusind tak for at være med til at skabe det her. Jeg har aldrig været så tryk.” Hun græd simpelthen af glæde. Af eufori.

Og det er jo det sidste stadie: Eufori. Det stadie, som alle queer mennesker fortjener at opnå. Så det er hvad *min* narrativ går ud på – jeg vil hjælpe andre med at opnå det stadie. Om det så er at være det for dem gennem deres egen sorgproces – som forhåbentligt en dag ikke en gang behøves at være en sorgproces –, eller om det er at gøre verden et bedre og tryggere sted, så de kan få lov til at leve i det stadie. Og jeg kan selvfølgelig kun tale på mine egne vegne, men jeg er sikker på, at mine medmennesker i Odense Pride-foreningen brænder for det samme. Ligesom at jeg er sikker på, at mine medmennesker her i HUSET brænder det samme, og mine medmennesker til København Pride og til World Pride og til *alle* Prides i Danmark og rundt omkring i verden. Vi brænder for den queer narrativ.

Men som sagt er ens queerrejse fuldstændig individuel. Så igen vil jeg spørge

– hvad er *din* queerrejse? Det er helt okay, hvis du ikke ved det endnu. Jeg vidste det først, da jeg stod til Odense Pride. Det er også helt okay, hvis du tænker, at du har en idé om det, men det så viser sig, at det faktisk er en hel anden retning, du skal tage. Sådan var det i hvert fald for mig. I starten af min tale sagde jeg jo selv, at havde nogen fortalt mig for bare et år siden, at jeg ville stå her og holde tale, ville jeg ikke tro det, og det er helt rigtigt. Jeg havde *aldrig* troet, at min rejse ville tage mig hertil. For tre år siden vidste jeg ikke en gang, at min rejse ville være queerrejse. Jeg havde aldrig *nogensinde* troet, at min rejse skulle omhandle at kæmpe for queerrettigheder, at være i et queer-platonisk forhold eller i det hele taget bare at være en queer mand selv.

Nej, i sommeren 2018 var jeg overbevist om – eller i hvert fald overbevist om, at jeg var overbevist om – at mit liv skulle tages i en *hel* anden retning. Og hvor er jeg glad for, at jeg tog fejl.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Regnbuebevægelsen, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/noah-knudsens-tale-ved-abningsceremonien-for-world-pride>